

[Hartvig Frisch.]

Epoke har skabt for Menneskene, og som vi ogsaa ser op til, men paa den anden Side maa det være saaledes, at de Saar, den fulde økonomiske Liberalisme og Kapitalisme har slaaet, maa læges, og der maa skabes, hvad jeg kalder det sociale Demokrati med Forstaaelse af og samfundsmæssigt Syn paa Økonomiens Opgaver, og det er i dette Tegn Socialdemokratiet har arbejdet, har virket. I dette Tegn har vi sejret ved dette Valg, og i dette Tegn vil vi fremdeles fortsætte vort Arbejde i denne Rigsdag.

Krag: Mon ikke det er gaaet mange her i denne Sal, som det er gaaet mig, ved at høre det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, at vi har maattet savne Tonen fra det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen? For selv om nu det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch her mod Slutningen af sin Tale foldede sig ud i en Hymne til Regeringen og Socialismen, saa er det ærede Medlem jo ikke paa nogen Maade i Stand til som Ministeriets Rosiflængius at synge Lovsange over Regeringens Vidunderlighed og Socialismens overordentlige Værdi og Betydning for Samfundet, saaledes som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen kan det, og som han jo har udfoldet sine Evner gennem en Række af Finanslovbehandlinger. Vi maa savne det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen. Jeg synes, at der netop i den nuværende Situation havde været en særlig Lejlighed for det ærede Medlem til ikke blot at bringe Ministeriet en almindelig Tak for dens Politik og lovsynge dennes Betydning, men ogsaa en personlig Tak fra det ærede Medlem. Det vilde vist have glædet mange at have faaet Lejlighed til at høre, hvor højt det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen paa dette Punkt kunde have skruet sig op. Nu vil jeg sige, at som Forholdene ligger i den Institution, som det ærede Medlem nu er blevet fungerende Leder af, saa kan hans Ansættelse vel ikke have en saa fremtrædende Betydning, som var mulig i svundne Dage under friere Forhold, men der kan dog være Plads til at begaa betydende Fejl, som Tilfældet jo faktisk blev i hvert Fald ved en enkelt og ret afgørende Lejlighed under den tidligere Ledelse. Jeg synes derfor, at den høje Regering burde være blevet klog af Skade, men naar det ikke er Tilfældet, saa er det vel ud fra den Betragtning, som Erik Bøgh saa udmærket har gjort sig til Talsmand for, da han sagde dette: „Den, Gud gi'r et Embede, gi'r han Forstand — den Sætning er stundom bestredet,

men giver han ikke Forstanden, saa kan en Fuldmægtig bruges i Stedet.“

Nu vil jeg haabe, at det ærede Medlem gennem de Aar, hvor han skal fungere, i hvert Fald maa kunne disponere over den ene af de nævnte Forudsætninger for at lede dette Embede.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har jo her skildret Valgets Resultat og ogsaa været saa venlig — ja, jeg har jo nu kendt det ærede Medlem tilstrækkelig længe til at vide, at Hjertet er i hvert Fald godt, og derfor har han ogsaa villet lade dette tale over for Venstre og villet bringe os Trøst i denne Situation og give os Vejledning med Hensyn til Fremtiden. Men jeg har ikke og ingen i Venstre har mig bekendt været ude for at anholde om denne Trøst og end mindre for at bede det ærede Medlem vejlede os, og derfor vil det ærede Medlem forstaa, at jeg ikke bringer ham nogen Tak i den Anledning. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at vi trænger ingen Trøst til, og de fremtidige Veje, som vi agter at vandre, skal vi nok selv finde, uden at det ærede Medlem behøver at stille sig op som Lygtemand i den Anledning. Men naturligvis skal det erkendes fra alle Sider, at Valget den 22. Oktober blev en Sejr for Regeringen. Splittelsen mellem Regeringens Modstandere blev klogt udnyttet af Regeringen, og jeg har derfor stude under de seneste Maaneders Forhandlinger stillet mig meget tvivlende over for den Klogskab, der fandt Udtryk i en Provokation af Valg. Thi man kunde jo forudse, at netop paa det givne Tidspunkt, da ikke mindst Valutaaktionen virkede skræmmende langt ind i Rækken af borgerlige Vælgere, vilde et stort Tal af disse ikke kunne finde deres egne Ben, og at de, der endelig kom i Bevægelse, vilde ende i den Stauningske Falanks. Det var i og for sig slet ikke til at undre sig over, at de endte der, fordi den højtrædede Statsminister unægtelig var Udtryk for talmæssig Styrke paa Forhaand. Taabelighederne, som lyste fra alle Plakatsøjler og Plankeværker i Landet, „Stauning eller Kaos“, som forstandige Mennesker jo kun kunde ofre et Smil, bed dog igennem hos mange, hvor taabelig, som sagt, denne Efterligning af Hitleriet i Tyskland end var.

Men mon Socialdemokratiet nu alligevel ikke skulde stemme Tonen en lille Smule ned i Anledning af de $\frac{3}{4}$ Million Vælgere, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch nu har opholdt sig ved? Tør det ærede Medlem mon sige, at det er $\frac{3}{4}$ Million overbeviste Socialdemokrater? Nej, det tør